

Een huis voor Slak

'Heb je het gehoord?' roept Haas. Blij springt hij op de boomstronk waar Slak in woont.

'Vanavond is het feest in het dal.

Kom, Slak! We gaan ernaartoe.'

'Ik weet het niet, hoor!'

zegt Slak bezorgd. 'Het dal is ver weg en ik kruip niet zo snel.'

'Dat weet ik toch!' zegt Haas.

'Daarom vertrekken we nu al.

Als je gewoon rustig doorkruipt, komen we precies op tijd.'

Zo gezegd, zo gedaan. Haas loopt zo langzaam als hij kan.

Slak kruipt er met zijn slakken-gangetje naast. Na een paar uur begint het zonnetje flink te schijnen.

'Heerlijk,' zegt Haas genietend.

'Van die zonnestralen op mijn vachtje word ik lekker warm.'

Blij kijkt hij naar Slak, maar die kruipt ineens zomaar de andere kant op.

'Slak!' roept Haas. 'Waar ga je naartoe?'

'Naar die bergen daar,' puft Slak.

'Maar we zijn toch op weg naar het feest?!' roept Haas uit.

'We hebben geen tijd om naar de bergen te kruipen!'

'Dat kan niet anders,' zegt Slak.

'Ik hou niet van de zon.

Ik heb schaduw nodig.'

Hij kruipt door tot hij bij de bergen is.
Daar verschuilt hij zich onder
een paar stenen.

'Slak, kom er nou onder vandaan!'
zegt Haas. 'Straks komen we nog
te laat op het feest.'

'Nee,' zegt Slak vastbesloten. 'Ik kom
pas tevoorschijn als de zon weg is.'
Wat Haas ook doet of zegt, Slak blijft
waar hij zit. Er zit niets anders op.
Haas zal moeten wachten tot de zon
achter de wolken verdwijnt. Pas dan
komt Slak onder de stenen vandaan
en kunnen ze verder. Maar ze zijn nog
niet op weg of het begint te hagelen.
Grote hagelstenen petsen op
het hoofd van Haas.

'Hi hi! Dat kietelt!' lacht hij.

Hij kijkt om naar Slak, maar die kruipt
alweer de andere kant op.

'Slak! Waar ga je nu weer heen?'
roept Haas.

'Naar dat bos daar verderop,'
roept Slak.

'Maar we gaan toch naar het feest!'
roept Haas uit. 'We hebben geen tijd
om naar het bos te gaan!'

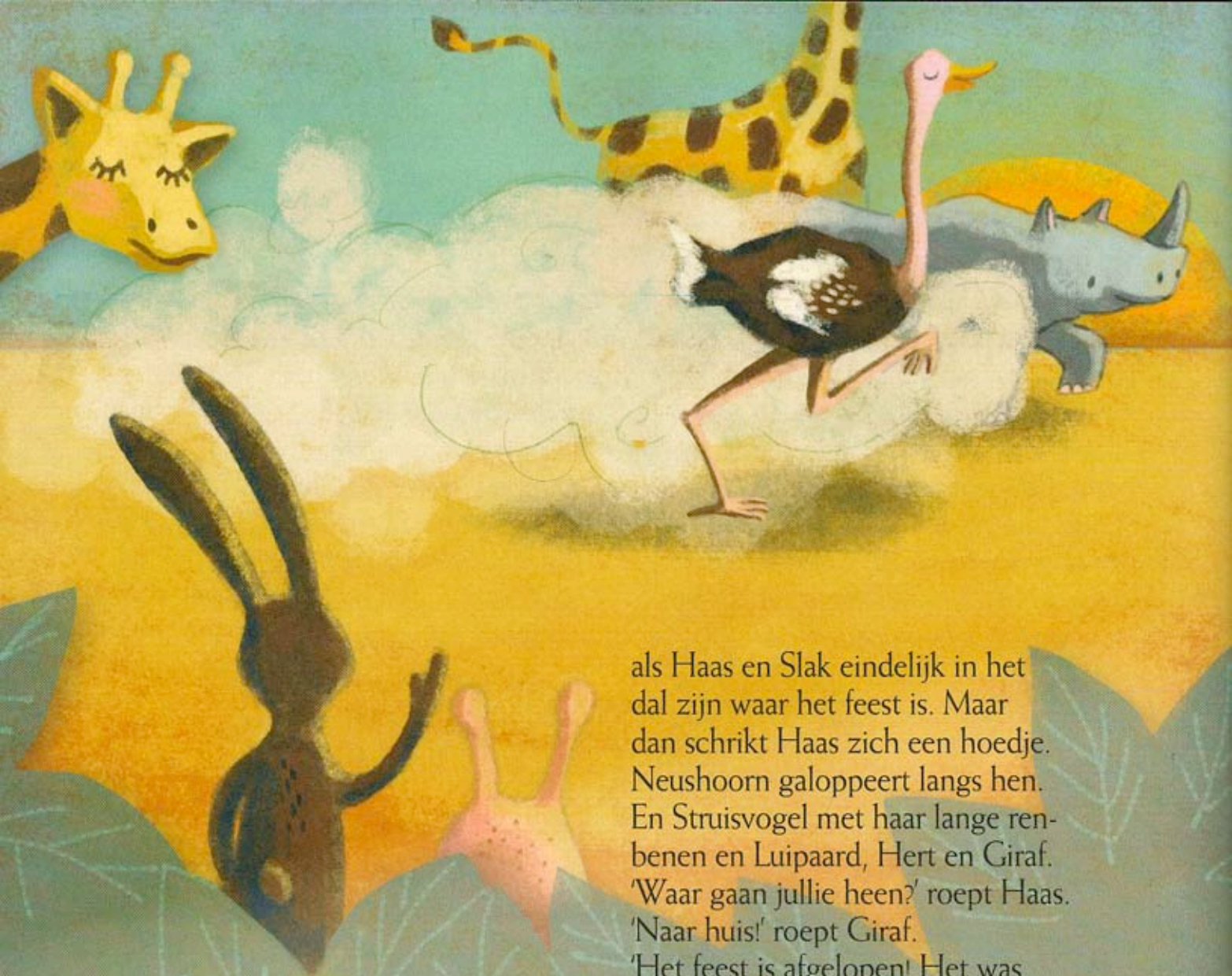
'Ik kan niet anders,' zegt Slak.

'Ik hou niet van hagel. Ik heb
bladeren nodig als paraplu.'

Hij kruipt door tot hij in het bos is.
Daar kruipt hij onder het grootste
boomblad dat hij kan vinden.

'Slak, kom er nou onder vandaan!'
zegt Haas. 'Straks komen we nog
te laat op het feest.'

'Nee,' zegt Slak vastbesloten.
'Ik kom pas tevoorschijn als het niet meer hagelt.'
Wat Haas ook doet of zegt,
Slak blijft onder het blad. Er zit niets anders op. Haas zal moeten wachten tot het stopt met hagelen. Pas dan komt Slak onder het blad vandaan en kunnen ze weer verder.
Het begint al aardig donker te worden

als Haas en Slak eindelijk in het dal zijn waar het feest is. Maar dan schrikt Haas zich een hoedje. Neushoorn galoppeert langs hen. En Struisvogel met haar lange renbenen en Luipaard, Hert en Giraf. 'Waar gaan jullie heen?' roept Haas. 'Naar huis!' roept Giraf. 'Het feest is afgelopen! Het was een geweldig feest!' 'Wát!' schreeuwt Haas. 'Slak! Nu hebben we alle pret gemist! Het is jouw schuld!' Boos gaat hij naast een kabbelend beekje zitten. Slak kruipt naast hem. 'Sorry,' zegt hij zacht. Een grote bavian heeft alles gehoord. 'Waarom is het de schuld van Slak dat jullie te laat zijn?' vraagt hij.

'Slak kroop niet gewoon door,' mokt Haas.
'Eerst ging hij de bergen in en toen
kroop hij naar het bos.'
'Ik moest wel!' zegt Slak. 'Eerst scheen
de zon en toen ging het hagelen.
Mijn huid is te dun. Ik droog uit in de zon.
En hagel doet pijn. Ik moest schuilen!'
'Hm,' zegt de baviaan. Er verschijnt een diepe
denkrimpel op zijn voorhoofd.
Hij is een hele tijd stil. 'Misschien weet ik
er wel iets op,' zegt hij dan.
Hij pakt wat klei uit de beek. Handig
boetseert hij daar een klein rond huisje van.
'Zo,' zegt hij. 'Als de zon schijnt of
als het hagelt, hoef je nooit meer naar
het bos of naar
de bergen.
Schuil maar in
je huisje.'

Dan kun je daarna snel
weer op weg.'
Slak glimlacht.
'Wat een fantastisch idee!'
zegt hij. Ook Haas is blij.
'Nu komen we nooit meer te laat
op een feest!' lacht hij.
Zo komt Slak aan zijn huis.
Hij draagt het altijd op zijn rug.
Handig hè?

